

van / másik ajtó” (*Hadak járnak*; 97.), „megyünk hovába, / sehovába, / de az ajtók / egymásra tárva” (*Nyitott ajtók*; 123.).

Az úrnő ezüst ujja kapcsán írta Tóth Ákos: „Ha házunk táján s jelenünkben tájékozódunk, jó lenne, ha újra és újra felfigyelnénk arra a markáns, de sosem erőszakos vershangra, mely Kiss Anna több évtizedes költői jelenlétének hívívője” (*Visszajáró ének*, *Tiszatáj*, 2009/2, 78–79. o.). A *Szélörvények vonulnak* olvastán el kell ismételnünk ezt az intést. A 2010. évi Ünnepi Könyvhét egyik legszebb kiadványa minden figyelmünket megérdemli – ha ugyan *mi* megérdemlünk egy efféle lírai minőséget.

Halmai Tamás

